

JORDI PLAY

"Ja ho he guanyat tot"

Abans de retirar-se del waterpolo professional, Manel Estiarte jugarà aquesta temporada a l'Atlètic Barceloneta. Acabarà la seva carrera a Catalunya per després tornar-se'n a Itàlia, on viu la seva família.

Manel Estiarte, considerat avui el millor waterpolista de tots els temps, es va iniciar en aquest esport ara fa vint-i-tres anys, a còpia de plors i enrabiades. Els seus pares van fer de tot per portar en Manel, el més petit de tres germans, cada matí, a les piscines municipals de Manresa. "Els meus germans hi feien classes de natació i els meus pares també m'hi van apuntar, per no deixar-me sol a casa", recorda. Després de nedar hores i hores, l'entrenador els deixava jugar una estona a pilota dins l'aigua: una recompensa per al menut Manel, que esperava aquest moment més que cap altre. Un dia el seu germà, Albert, veient que allò no li esqueia gens malament, li va proposar de deixar la natació pel waterpolo. La casualitat va fer la resta. Van coincidir el moment en què Manel havia de decidir-se per l'un esport o l'altre amb la lesió que es va fer en un dit quan l'equip de natació havia de disputar un campionat. "Jo ja havia triat la natació —explica—, però, com que estava lesionat, em vaig haver de quedar a casa. Llavors vaig escollir el waterpolo, perquè no hi havia cap més possibilitat".

Potser per això creu tan fermament en el destí. Als tretze anys va ingressar a la selecció espanyola júnior i als quinze ja era internacional amb la selecció absoluta, on havia de fer-se respectar de jugadors molt més grans que no ell. El seu físic, més aviat escanyolit, va fer que els companys li traguessin el sobrenom de "Filet".

Des de llavors, en Filet no ha parat. Fa vint-i-tres anys que juga a waterpolo. De primer al Club Natació Manresa, després el CN Barcelona i finalment al Sisley Pescara, on s'ha format com a jugador i com a persona. Ara, catorze anys després d'haver-se'n anat a Itàlia, amb més de 500 partits jugats, i 1.500 gols fets, amb la selecció espanyola, Manel Estiarte torna a casa.

Ha decidit que aquest serà el seu últim any de professional. Així ho ha promès a la Sílvia —la seva dona— que, en canvi, es resignarà a tenir-lo lluny de casa una llarga temporada, la que Estiarte jugarà amb el Club Natació Atlètic-Barceloneta, el seu nou equip.

—*Què és el que l'ha portat a fitxar per l'Atlètic?*

—Primer de tot, sóc un professional. El meu club fins ara, el Pescara, tenia dificultats econòmiques i l'Atlètic va ser molt valent i em va fer una oferta molt bona. Cal afegir-hi també una qüestió sentimental meua, que era el desig d'acabar la meua carrera a Catalunya.

—*Va ser una sorpresa per a vostè?*

—Sempre he tingut vincles amb la gent de l'Atlètic i sovint en parlàvem, mig seriosament, mig de broma. Però el fet és que no m'ho esperava. Sempre he dit que el meu futur és a Itàlia.

—*Les darreres temporades, l'equip ha arribat a frec del títol. Aquest any sí?*

—En aquest esport mai no podem saber res segur. Però és cert que tenim un gran planter i figurem entre els favorits a aconseguir el campionat. No ens amaguem del nostre paper, ni de lluny.

—Creu que, amb el seu fitxatge, creixerà la rivalitat amb el seu antic club, el Natació Barcelona?

—No sé si podem parlar de rivalitat, tot i que és cert que són dos clubs històrics amb una gran tradició de waterpolo i només separats per uns dos-cents metres. El cas és que tots dos tenim un gran equip i segurament que lluitarem pel campionat fins al final.

No deixa de ser curiós que aquest home, fet atleta a base d'incomputables hores d'entrenament a les aigües de la piscina, senti respecte per la mar. "Detesto l'aigua —reconeix—; em fa por i, a part quan entreno, miro d'allunyar-me'n tant com sigui possible". Estiarte es defineix com un "català amb accent italià". Nascut a Manresa ara fa trenta-set anys, es pot considerar en realitat un català de Pescara. Del seu futur, només en diu que és a Itàlia, on la seva dona Sílvia porta els negocis del seu pare, el president del club de futbol del Pescara, i ell té una agència d'assegurances i és soci de l'empresa Cirsa, de jocs recreatius. De fet, a Estiarte, sempre li ha agradat de jugar-se-la, d'apostar el tot pel tot. Potser és això que el va portar a Pescara, quan ja ho havia guanyat tot aquí. O que va fer que continués després de Barcelona 92, quan la selecció va aconseguir la medalla de plata al cap de tres pròrroques a la final amb Itàlia. Va anar-se'n perquè volia ser el millor i era allà on es jugava el millor waterpolo. "A Espanya, ja ho havia aconseguit tot, mentre que Itàlia era un desafiament. Fitxar pel Pescara era com tornar a començar", raona.

Ara és tot un ídol a la seva "segona casa". Quan va fitxar pel club, aquest era a segona divisió. En tres anys, els seus gols van catapultar el Sisley al campio-

nat de Primera i a la Copa d'Europa. Després de situar la ciutat en el panorama mundial d'aquest esport, va fitxar pel Savona i, el 1991, pel Natació Barcelona. Estiarte volia preparar a consciència els Jocs de Barcelona 92 des de casa. Una vegada aconseguida la plata i amb trenta-un anys, va meditar seriosament sobre la possibilitat de retirar-se, però qui llavors era seleccionador espanyol, Dragan Matutinovic, li va demanar que continués fins a Atlanta 96. "A mi, em feia il·lusió, però li vaig dir que només em mantindria en actiu si podia jugar amb el Pescara. Dels vint anys als trenta, el waterpolo ho havia estat tot en la meua vida, però havia arribat el moment de dedicar més temps a la família i de no anar canviant de residència constantment". Estiarte i el Pescara no van trigar a posar-se d'acord.

—Ha anunciat que aquest serà definitivament el seu últim any de professional. Per què?

—Crec que encara puc competir a alt nivell i per això disputaré les olimpíades de Sydney, però estic cansat de la pressió i de la rutina diària dels entrenaments, els viatges... Ja ho he aconseguit tot i crec que és el moment just de deixar-ho.

—Ha dedicat vint-i-tres anys de la vida al waterpolo. No li serà difícil abandonar-lo?

—La veritat és que encara no ho sé; de moment no m'ho imagino del tot. Segur que trobaré a

faltar els amics i l'emoció de la competició, però ja no vull continuar suportant la pressió d'haver de guanyar.

—Continuarà vinculat a aquest esport?

—No ho sé. Com a entrenador, segur que no, perquè voldria dir continuar amb els viatges i amb la monotonia dels entrenaments. Sí que m'agradaria de continuar fent de directiu o tenint algun càrrec federatiu.

"Segur que trobaré a faltar els amics i l'emoció de la competició, però ja no vull continuar suportant la pressió d'haver de guanyar."

"A tots ens agradaria una selecció de waterpolo catalana, però crec que hi ha més paraules que realitats. Especular ara mateix sobre el futur d'una selecció catalana és una possibilitat encara massa llunyana."

els amics i l'emoció de la competició, però ja no vull continuar suportant la pressió d'haver de guanyar.

—Continuarà vinculat a aquest esport?
—No ho sé. Com a entrenador, segur que no, perquè voldria dir continuar amb els viatges i amb la monotonia dels entrenaments. Sí que m'agradaria de continuar fent de directiu o tenint algun càrrec federatiu.

Com aconseguir les pel·lícules d'EL TEMPS

Subscriptors:

- Demanant-les per telèfon al 902 13 10 25 (o al 00 34 963 535 100 des de fora de l'Estat espanyol)

No subscriptors:

- Demanant-les al quiosc
- O bé retallant aquest anunci i enviant-lo a EL TEMPS (Av. Baró de Càrcer, 40. 46001 València) amb les vostres dades (nom, adreça i telèfon)

Preu: 800 ptes. per vídeo + 375 ptes. de despeses de lliurament

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

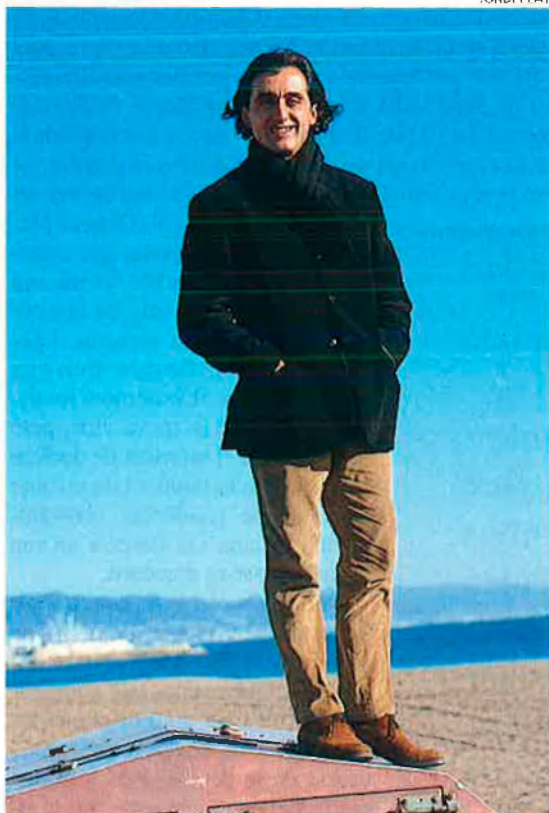
Consell de Mallorca
Cultura i patrimoni

LAUREN
VIDEO HOGAR

EL TEMPS
15

"El meu club fins ara, el Pescara, tenia dificultats econòmiques i l'Atlètic-Barceloneta va ser molt valent i em va fer una oferta molt bona."

LORDI PLAY

—La família és ara la seva màxima prioritat, doncs?

—Sí, tinc la vida muntada a Itàlia i el meu futur és allà. Enguany he decidit de venir sol, i la veritat és que se'm fa una mica dur.

—Manel Estiarte ho ha donat tot al waterpolo. Però, què n'ha rebut?

—El waterpolo ho ha estat tot per a mi. M'ha donat els amics, l'oportunitat de conèixer la dona, de competir a alt nivell i de sentir l'emoció de jugar i guanyar uns jocs olímpics.

—Tot i els èxits amb la selecció, és un esport que no acaba d'agafar aquí...

—Tenim tot el que fa falta, a Catalunya, i si hi ha-

gués equips més competitius a Espanya, hi hauria més rivalitat, que és el factor que converteix l'esport en espectacle, com passa al futbol i al bàsquet.

—Ara que es parla tant de les seleccions esportives catalanes, si hi ha cap esport realment representatiu, segur que és el waterpolo...

—En aquests casos sempre s'acostuma dir això. A tots ens agradaria, però crec que hi ha més paraules que realitats. Especular ara mateix sobre el futur d'una selecció catalana és una possibilitat encara massa llunyana.

—Finida la temporada, participarà en les seves sisenes olimpíades. Essent les últimes, no hi buscarà més la satisfacció que no la competició?

—Impossible. Per molt que vulguis aïllar-te, la pressió sempre hi és. Vols treure'n un gust, de l'ocasió, però saps que t'exigeixen la victòria des del moment que et tires a la piscina; per tant, ni m'ho plantejo.

—Tantes expectatives deuen arribar a cremar, oi?

—Més que res, és que són desproporcionades, crec jo. A l'equip de waterpolo espanyol, sempre li demanen de guanyar-ho tot, i resulta que ha estat el millor equip d'Espanya al llarg de cent anys d'història en qualsevol esport. Cap altre esport no ha guanyat mai tant com el nostre i, en canvi, ens continuen exigint cada vegada més.

—Com veu les possibilitats de revalidar el títol?

—No serà fàcil. Hi ha set o vuit equips força anivellats que poden optar a medalla i nosaltres en som un.

—Hi ha relleu de Manel Estiarte?

—Crec que sí. Tenim jugadors i infraestructures per a garantir el futur. La base de la selecció es prou sòlida; hi ha els Rollan, els Hernández, els Sans, i tants més. Però s'ha de tenir paciència i no exigir resultats immediats.

—Què li aconsellaria, a un vailet que comença a jugar a waterpolo?

—Aquí, rai, sí que no hi ha pas gaire secrets. Només ha de sentir passió pel que fa, donar-s'hi completament i, sobretot, ser constant.

Àlex Oller

EL TEMPS Electrònic, setmanari d'informació general

<http://www.eltemps.com/>

www.eltemps.com

eltemps@eltemps.com